

1. Обережно, татусь!

Татуся заарештували! Я серйозно! Тато — майстер потрапляти в халепи через свої чудернацькі витівки. Цього разу його посадовили в авто з блимавками і відвезли до поліційного відділку. Щоб приборкати тата, знадобилося три доглядачі парку, два поліціанти й одна поліціантка. Мене теж мало не загребли! Сама пригода трапилась, як ви вже, мабуть, здогадалися, в парку, а почалось усе так.

Тепер уже зітхнув тато.

— Авжеж, я це розумію. Хіба я схожий на бовдура?

— Ні, коханий, ти не схожий на бовдура, — відказала мама. — Ти просто поводишся як бовдур. І досить часто. Я б навіть сказала — зазвичай.

— Красно дякую за компліменти і дружню підтримку, — єхидно огризнувся тато.

— Нема за що, — усміхнулася мама. — Я так розумію, що наступного тижня ти збираєшся взяти цю штукенцію із собою на відпочинок?

— Неодмінно! До того ж перед від'їздом я маю намір добряче повправлятися у плаванні на веслодошці. Кілька тренувань — і я плаватиму на ній як майстер спорту.

— Ну, і де це ти думаєш вправлятися, любий? — поцікавилася мама. — Сподіваюся, не у ванні?

— Авжеж, ні! В парку неподалік є чудовий ставочок, і там я собі прекрасно потренуюся. Та-дам!

Мамині очі стали круглими, мов блюдечка.

— Роне, ти сповна розуму?

Тато «увімкнув» серйозний вираз обличчя, щоб мати якомога розумніший вигляд.

— Авжеж я не з'їхав з глузду. Мені ж треба десь потренуватися, а ставок у парку — цілком годяще місце.

Мама обернулася до мене.

— Ніколасе, скажи, будь ласка, своєму татусеві, що він не може хлюпатися у парковому ставку. Я впевнена, що це заборонено. Ще й оштрафувати можуть.

— Тату, це правда, — погодився я. — Там є велике оголошення, де написано: **«Будь ласка, не годуйте качок хлібними крихтами! Це шкодить їхньому здоров'ю»**. А інше попереджає про те, що купатися, пірнати та плавати на човнах у ставку заборонено.

Тато підняв вказівного пальця і, хитро всміхаючись, спитав:

— А чи є там напис: **«Заборонено плавати на веслодошці»**?

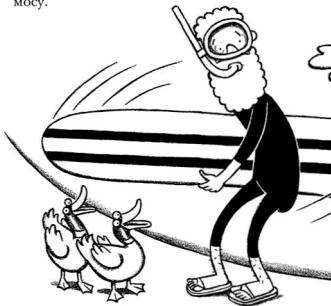
Я заперечливо похитав головою. Мама і близнята повторили за мною.

— От і чудово, — сказав тато, радісно потираючи руки. — Проблему вирішено — вправлятись у дошковеслуванні я піду в парк.

Сказав — зробив. І був заарештований.

Правда, заарештували його не одразу. Цьому передувало ще декілька подій.

Отож тато надів свій костюм для пірнання, узяв дошку і рушив до парку. Я казав вам, що дошка була така собі нічогенька завдовжки? Тепер уявіть картину: тато, вбраний як водолаз, у пірнальній масці з трубкою, квапливо чалапає людною міською вулицею. Я йшов поруч і, мушу сказати, що перехожі дивилися на татуса, мов на прибульця з космосу.

Біля ставка вже зібралося трохи людей, точніше — мамів з малятами. Вони годували качок (звісно ж, *не* хлібними крихтами). Тато рішуче попрямував до водойми і спинився коло самої води. Розвертаючи веслодошку з наміром спустити її на воду, татусь ненароком зачепив маленьку дівчинку, і та полетіла у ставок. Я хотів цьому запобігти, але не встиг.

